# Маленька смертна сорочка

Жила собі мати, і був у неї семирічний син, такий гарний і любий, що ніхто не міг глянути на нього, щоб не полюбити його, і любила вона його більше за все на світі. І ось сталося так, що він раптом захворів, і добрий Бог забрав його до себе; мати не могла втішитися і плакала день і ніч. Але невдовзі після того, як його поховали, він почав вночі з'являтися в тих місцях, де за життя сидів і грався; якщо мати плакала, то й він плакав, а коли наставав ранок, він зникав. Але коли мати зовсім не хотіла припиняти плакати, він прийшов однієї ночі у своїй білій смертній сорочці, в якій його поклали в труну, і з віночком на голові, сів їй до ніг на ліжко і сказав: «Ой, мамо, припини плакати, бо я не можу заснути в своїй труні, бо моя смертна сорочка не висихає від твоїх сліз, які на неї падають». Тоді мати злякалася, коли почула це, і більше не плакала. А в іншу ніч він знову прийшов, тримаючи в руці свічку, і сказав: «Бачиш, тепер моя сорочка майже висохла, і я маю спокій у своїй могилі». Тоді мати доручила своє горе милому Богові і терпіла його мовчки і терпляче, і він більше не приходив, а спав у своєму підземному ліжечку.